

[Inger Stilling Pedersen]

et adoptivbarn, et udenlandsk adoptivbarn, nu bliver enebarn med alt det, dette indebærer, selv om alt taler for, at hjemmet var velegnet til at have to børn. Men desværre er manden blevet lidt for gammel. Det at have en bestemt alder betyder jo ikke nødvendigvis, at man så har en bestemt udvikling. Man kan være lige så velegnet som far, når man er 45 år, som når man er 40 eller man er 47 år. Man kan heller ikke sige, at alle 38-årige kvinder er ens.

Jeg synes, man bør have en mulighed for at skønne individuelt. Derfor vil jeg gerne høre ministerens skøn.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

I folketingsåret 1976-77 stillede fru Inger Stilling Pedersen et spørgsmål til den daværende justitsminister, spørgsmål nr. 150, og i besvarelsen blev der udførligt gjort rede for de retningslinjer vedrørende alder, som i henhold til adoptionsnævnets cirkulæreskrivelse skulle følges af adoptionssamrådene ved behandling af ansøgninger om godkendelse som adoptivforældre. Fru Inger Stilling Pedersen kender de regler, vi har vedtaget vedrørende udenlandske børn, hvorefter kvinden højst må være 38 år og manden højst 40 år – med visse variationer, mest afhængigt af børnenes alder. Allerede dengang blev det fremhævet, at retningslinjerne ikke var ufravigelige, og at der altså var mulighed for at tage individuelle hensyn.

Siden da har adoptionsnævnet den 30. marts 1978 udsendt supplerende retningslinjer vedrørende specielt alderskravene til adoptivforældrene, og ved siden af andre lempelser blev det da specielt foreskrevet, at en mindre fravigelse af aldersgrænserne ville kunne accepteres i sager om placering af barn nr. 2 hos ansøgere, der har hjemtaget første adoptivbarn, inden de fylder henholdsvis 38 og 40 år, og som hurtigt efter søger endnu et barn, men som ellers ville være afskåret fra godkendelse, hvis alderskravet blev fastholdt strengt. Det blev endvidere anført, at ved behandlingen af disse sager bør man medvirke til, at ansøgere, der har fået det første barn, før de fylder henholdsvis 38 og 40 år, inden en rimelig tid kan få endnu et barn, hvis de ønsker det.

Jeg må sige, at så vidt jeg kan se, skulle der herved være skabt rimelig mulighed for,

at der kan tages individuelle hensyn ved behandling af sagen om adoption af barn nr. 2.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Jeg takker for svaret, hvis indhold jeg ganske rigtigt godt kendte, men det, det drejer sig om, er, hvordan reglerne bliver praktiseret. Nu taler vi så meget om, at det er børnenes tarv, det gælder. Det vil altså sige, at man f. eks. i det konkrete tilfælde mener, at man har varetaget dette lille barns tarv ved at sige, at det ikke kan få lov til at få en bror eller søster; det skal altså være alene, fordi manden nu er blevet lidt for gammel, så er der ikke noget at gøre. Jeg ved ikke rigtig, hvordan jeg skal formulere det. Jeg synes ikke, man varetager børnenes tarv, men man varetager reglerens tarv. Nu har man i hvert fald overholdt disse regler, så gør det altså ikke noget, at der er nogle mennesker, der kommer til at lide under dem.

Jeg synes, vi på en eller anden måde bør se på det. Jeg ved ikke, om ministeren vil være villig til at undersøge, om man virkelig praktiserer disse individuelle hensyn eller man tager det ganske bogstaveligt og retter sig efter ordene og ikke efter ånden i det.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg må sige til fru Inger Stilling Pedersen, at jeg tror ikke, reglerne er blevet lavet for reglerens skyld. Reglerne er blevet lavet ud fra et hensyn til, hvad man finder tjener også børnenes tarv bedst. Fru Inger Stilling Pedersen har også selv været med i drøftelsen af disse ting. Der skete en lempelse efter et møde, som også retsudvalget deltog i, og dér nåede man altså frem til denne lempeligere behandling.

Jeg vil gerne understrege, at det altså ikke er muligt for mig at gå ind i de konkrete sager, som jeg ikke har noget kendskab til. Men jeg kan sige rent principielt, at også i sager, hvor et ægtepar har adopteret et barn, kan der jo være gået så lang tid, og den ene ægtefælle kan have nået en sådan alder, at det netop af hensyn til barnets tarv ville være betænkeligt at godkende endnu et barn i hjemmet. Det er min opfattelse i sagen.

Jeg mener, der blev foretaget en meget grundig vurdering af disse spørgsmål, da retsudvalget behandlede dem sidste år. Om der skulle være sket fravigelser, det kan jeg